

Kęstutis Kasparavičius

„Trumpos istorijos. Apie daiktus“

„Kalnas“

KALNAS

Šalia miško už pievos gyveno Kalnas. Jis buvo labai didelis ir visada drybsojo ant nugaros, atsukęs veidą į dangų. Kalno akys buvo panašios į du nedidelius tvenkinius, bet tik tada, kai būdavo atsimerkusios. Jo antakiai buvo tankiai apžėlę nendrėmis, o ausys prikritę pernykščių lapų, todėl Kalnas buvo beveik kurčias. Ant Kalno stovėjo keli maži nameliai, kuriuose gyveno dar mažesni žmonės. Kiekvieną vasarą žmonės nušienaudavo žolę, kuri žėlė ant kalno galvos. Todėl Kalnas visada atrodydavo gražiai apsikirpęs, tarsi ką tik išėjęs iš kirpyklos.

Žiemą Kalną apsnigdavo ir jis užmigdavo ilgu žiemos miegu. Ir visai nejausdavo, kad nuo jo vaikai smagiai važinėjasi rogutėmis. Atėjus pavasariui Kalnas atsibudavo, atsimerkdavo ir nusižiovaudavo. Tada galėdavai pamatyti baltus kaip akmenys kalno dantis. Žiovaudavo Kalnas labai atsargiai, kad nameliai ant jo galvos nesugriūtų ir žmonės nepagalvotų, jog vyksta žemės drebėjimas.

Aukščiausia Kalno viršūnė jo nosis. Labai stati nosis, mažai kam buvo tekę į ją įkopti. Ant Kalno nosies augo graži obelis. Rudenį obuoliai sunokdavo ir pradėdavo kristi žemėn. Dalis jų nusirisdavo į vieną pusę, kur juos prarydavo didžiulė Kalno burna, o kita dalis nuriedėdavo į kitą pusę ir atitekdavo žmonėms. Ir tada aplink Kalną iš mažųjų namelių pasklisdavo nuostabus verdamo obuolių džemo kvapas.